

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 47/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžk 36/2018 z 29. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžk 36/2018 z 29. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením. Napadnuté uznesenie žiadal zrušiť s tým, že vec sa vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Napokon žiadal priznať náhradu trov konania.

2. Zo sťažnosti a z priloženej kópie napadnutého uznesenia je zrejmé, že sťažovateľ podal na krajskom súde žalobu proti rozhodnutiu Centra právnej pomoci, ktoré neobsahovalo náležitosti správnej žaloby podľa § 182 ods. 1 Správneho súdneho poriadku. Preto bol sťažovateľ uznesením krajského súdu z 25. júna 2018 podľa § 59 ods. 1 a 2 Správneho súdneho poriadku vyzvaný na odstránenie väd podania. Sťažovateľ bol poučený o tom, v čom je jeho podanie neúplné, akým spôsobom a v akej lehote má vady podania odstrániť a taktiež o možnosti odmietnutia podania. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 11. júla 2018. Na toto uznesenie sťažovateľ reagoval podaním doručeným krajskému súdu 23. júla 2018, v ktorom žiadal predĺžiť lehotu na odstránenie väd do 7. augusta 2018. Napriek tomu svoje podania nedoplnil. Krajský súd preto uznesením z 23. augusta 2018 podanie podľa § 59 ods. 3 Správneho súdneho poriadku odmietol. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, o ktorej najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju zamietol. Okrem opisu priebehu konania na krajskom súde najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na to, že v podaní sťažovateľa úplne absentovalo vymedzenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré sťažovateľ považoval napadnuté rozhodnutie správneho orgánu za nezákonné. Tým sťažovateľ neurčil obsah súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia, a preto nebolo možné o jeho žalobe ďalej konať. Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že žalobca vady podania neodstránil a v konaní nebolo možné pre tento nedostatok pokračovať. K podaniu sťažovateľa na krajskom súde z 30. augusta 2018, teda po vydaní uznesenia krajského súdu z 23. augusta 2018, najvyšší súd uviedol, že Správny súdny poriadok na rozdiel od skoršej zákonnej úpravy neumožňuje odstrániť

nedostatky podania do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o odmietnutí podania.

II.

3. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že krajský súd a následne najvyšší súd aplikoval ustanovenia zákonného práva, konkrétne § 56 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého (i) ak ide o podanie vo veci samej, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, správny súd uznesením vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako 10 dní; (ii) v uznesení správny súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho doplniť alebo opraviť, a poučí o možnosti podanie odmietnuť a (iii) ak sa v lehote určenej správnym súdom podanie nedoplní alebo neopraví, správny súd podanie odmietne uznesením; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať.

4. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd v zásade nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi, ktoré upravujú postupy v správnom súdnom konaní. Z uvedených dôvodov zákonne súladný postup najvyššieho súdu neumožňuje vysloviť záver o porušení základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy alebo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení dôsledne vysporiadal so všetkými tvrdeniami sťažovateľa, v ktorých videl nesprávnosť postupu a rozhodnutia krajského súdu a ktoré zopakoval vo svojej ústavnej sťažnosti. Argumentácia najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje žiadne znaky, z ktorých by bolo možné dospieť k tomu, že procesné práva sťažovateľa boli porušené. Okrem toho treba uviesť, že najvyšší súd aplikoval celkom jednoznačné normy zákonného práva na jasný procesnoprávny stav. Okrem toho svoju argumentáciu doplnil jasným a zrozumiteľným vysvetlením, z ktorého je zrejmé, že konanie pred správnymi súdmi nie je neformálne a iba čo sa týka obsahu úplná správna žaloba s vymedzením konkrétnych skutkových a právnych dôvodov nezákonnosti

napadnutého rozhodnutia správneho orgánu je nevyhnutným predpokladom vecného prejednanía veci.

5. Úlohou ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či ústavná sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej ústavný súd nebola zistená žiadna možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody. Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutými uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí relevantnej časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2021

Robert Šorl
predseda senátu